

Go Donald, go!

written by Jordi Dausà | 6 de novembre de 2020

En el moment d'escriure aquest text hi ha un empat tècnic entre Biden i Trump, amb un avantatge del primer que cada hora que passa és més ampli. Fa una estona el bo d'en Donald ha sortit a proclamar-se guanyador i a dir, alhora, que impugnarà les eleccions per frau (!?). Seria divertit que al final les guanyés, però si diu això és que l'assumpte ja està dat i beneït: en Biden serà president dels EUA.

Sigui com sigui, serà una victòria molt ajustada, per punts i amb un jurat dividit. Fa quatre anys vaig avisar, [en aquest mateix bloc](#), que en Trump podia guanyar les eleccions. Tothom reia per sota el nas, i mireu qui va tenir raó al final. Jo de política no en sé ni un borrall. Amb prou feines sóc capaç de posar la butlleta dins del sobre, i aquest dins de l'urna. Quan hi havia cabines de votació em perdia a dins. Un desastre, vaja. Aleshores us preguntareu, i amb raó: com és que aquest pobre infeliç la va encertar?

És fàcil: en Trump va guanyar perquè molta gent n'està farta de tot, i els hi molesta enormement que vinguin mestretites amb un sentiment de superioritat estratosfèric a dir-los com han de fer les coses. És gent que no compta: no són rics, ni intel·lectuals, ni *nerds guais*, ni activistes, ni treballadors de Silicon Valley. Tothom els hi diu què han de fer, i ells, és clar, s'empipen. Si jo fos americà potser també el votaria, només per fer enrabiatar els europeus pretensiosos i els *ullerepastes* privilegiats dels grans nuclis urbans. A mi em resulta més fàcil identificar-me amb un *redneck* borratxo i pagerol que no pas amb un tio de Nova York. És un vot de ràbia, de ganes de veure com crema el món, de prémer el pedal i accelerar sense pensar-s'hi gens. A la merda tot.

I de tots els pedants i els set-ciències, els catalans som els pitjors. Aquests dies han estat insuportables, i això que amb

prou feines miro les notícies. Quasi prefereixo sentir l'Oriol Mitjà parlant de calamitats i el doctor Simón fent bromes de cunyat sobre infermeres. Nosaltres, precisament, hauríem de callar.

I hauríem de callar perquè ens han sotmès a l'engany més gran de la història recent. Van treure'ns al carrer i nosaltres vam desfilar, obedients com xaiets. Més tard van dur-nos a l'escorxador, amb la BRIMO atonyinant-nos amb un delit que feia semblar desvagats els policies nacionals i la Guàrdia Civil de l'1-0. Nosaltres, que ens vam creure que faríem una república –alguns ens ho vam creure de debò, mira que trist– no hauríem de donar lliçons de res a ningú, que no fos de cagades i errors.

Però no només els independentistes han de callar. Els votants catalans de Ciudadanos tampoc poden badar boca. Un partit que s'ha construït sobre els fonaments de l'odi a qualsevol cosa que faci olor a catalanisme. Un partit que s'alimenta de rancúnia i que de fet s'assembla molt a l'entorn de demagògia trumpista. El PP i el PSC, tres quarts del mateix, amb la diferència que són partits històrics i poden presumir de tenir més *background* i un programa una mica extens que la destrucció de la cultura i la llengua catalana.

Encara queden els alegres xicots i xicotes de Podemos, que segurament són els que allixonen amb més vehemència, com si la resta fóssim alumnes justets. Estic segur que els sudistes del Mississipí agraeixen molt els seus consells, i els celebren amb un bon glop de birra i un rot posterior. Au, va!, deuen dir. Calleu!, europeuets de Can Pixa, que prou feina teniu per venir-nos a molestar a nosaltres.

I tenen raó, perquè aquí tenim una extrema dreta puixant, una esquerra innòcua que va des del sushi car (abans era caviar) fins al kebab del barri de Gràcia i un independentisme que sembla una gallina sense cap. Encara hi ha gent a la presó i a l'estranger, i els que vindran, com el meu camarada escriptor,

el gironí Josep Campmajó, a qui van arrestar per tot el muntatge dels soldats russos que volia enviar Putin. Quina farsa, quina vergonya tot plegat. Què pensaran els nostres fills quan siguin prou grans i llegeixin tot el que està passant? S'averkonyiran de nosaltres, com nosaltres ens averkonyim de la generació precedent que presumeix d'haver corregut davant dels grisos i bla, bla, bla, però que al final el dictador va morir al llit amb tots els honors?

Doncs així, estimats lectors i lectores. M'han educat en el seny català més granític i pragmàtic, gairebé possibilista. A mi tampoc no m'agrada en Trump, és clar que no. Però em faria moltíssima gràcia que tornés a guanyar només per veure la cara que els hi quedarà a alguns i algunes, que tantes lliçons ens han donat.